Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

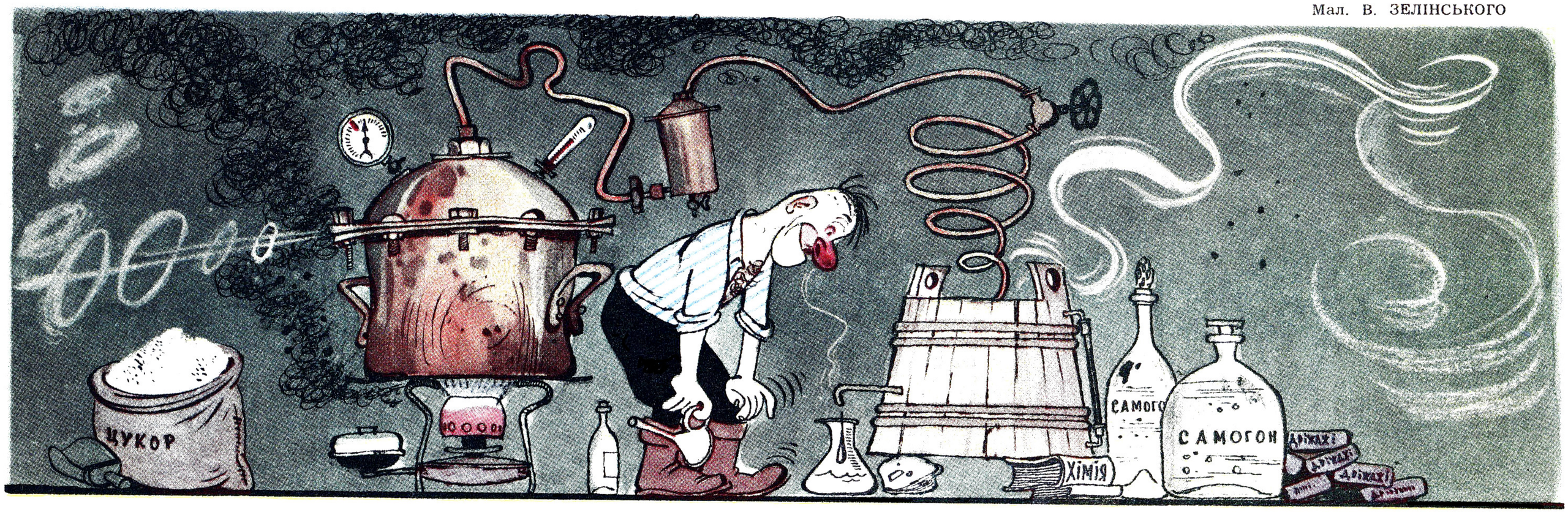

Мала хімія...

...і як з нею боротися.

перець

№ 6 (401) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1959

Мал. БЕ-ША

— Це наклеп, такого не буває!

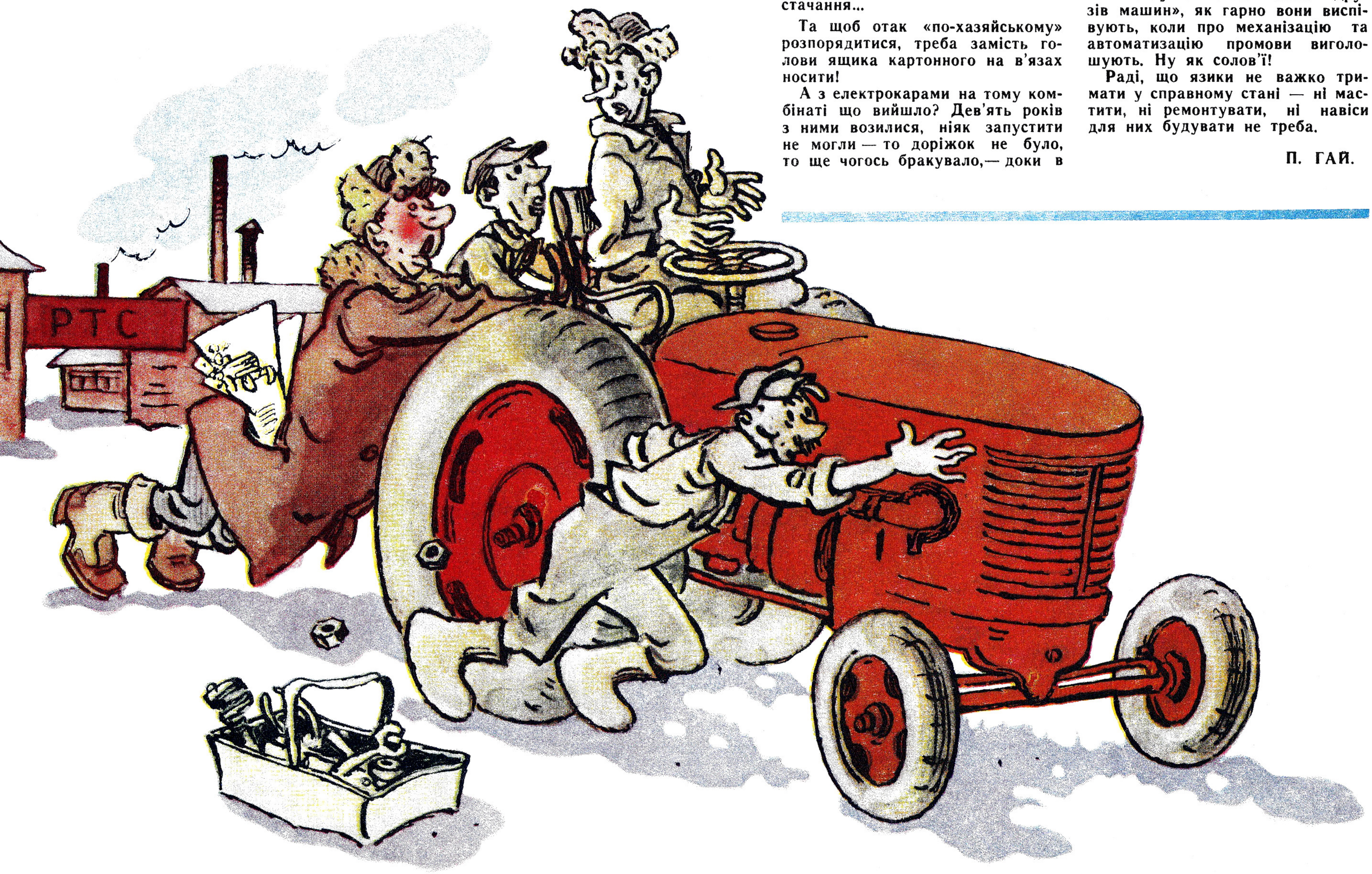

Про залізні душі

Багато машин придумали розумні люди, щоб ті машини полегшували працю трудящих, робили її скорішою, продуктивнішою. І які є нині чудесні машини, і скільки добра від них!

Про це якось аж писати незручно, бо — хто цього не розуміє, хто цього не знає?

Та не всім, мабуть, відомо, що кожна машина має душу, хоча й залізну, не таку, як у живих істот, а все ж має.

І любить та залізна душа догляд, турботу, піклування. Добре служить машина тільки добрим хазяям, хорошим дбайливцям.

Чого ж тоді, скажіть будь ласка, можуть ждати від багатьох своїх машин керівники Харківського жирового комбінату?

Шість потужних вентиляторів стоять там просто неба, дощами обмиваються, іржею проїдаються.

Поряд з вентиляторами пропадає танк для молока, гине генератор. Оригінально, неповторно використовують і цінні верстати на цьому комбінаті: з одного стіл зробили, другий — диктом оббили, щоб ніхто близько не підходив.

Встановили там колись картонажно-ящичну машину, запустили і налюбуватися не могли.

Золота машина! Як зміна — так і маєш вісім тисяч ящиків. І що ж? Покрутилася машина два місяці й стала. Півмільйона карбованців на її встановлення пішло, а якісь мудреці з Харківського раднаргоспу вирішили не давати комбінатові картон. Зняли з постачання...

Та щоб отак «по-хазяйському» розпорядитися, треба замість голови ящика картонного на в'язах носити!

А з електрокарами на тому комбінаті що вийшло? Дев'ять років з ними возилися, ніяк запустити не могли — то доріжок не було, то ще чогось бракувало,— доки в тих «карах» акумулятори зіпсувалися. Як бачите, не все може витримати й залізна душа!

Коротше кажучи, якби головний інженер комбінату т. Лебединський В. І. надумав прочитати лекцію про те, як не слід до машин ставитись, наочних посібників у нього вистачило б. Чого доброго!

* * *

Сильна машина — штукатурний комбайн, а ще сильніша — локомобіль. Багато могли б вони користі дати, але мусять пропадати у Ковельському будівельному управлінні № 1.

Локомобіль спочатку стояв під навісом. Та не довго тішилась його залізна душа тим, що є хоч дах над трубою. Керівники управління якось вигукнули:

— Матінко! Таке добро гине даром! — І негайно ж розвалили навіс на дрова.

Штукатурну ж машину в будівельному управлінні ввести в дію не можуть через те, що скатів і шлангів нема. Кажуть, що керівники того управління аж навдибки стають, до болю шиї витягають — усе виглядають, коли прийде добрий дядя і принесе їм скати і шланги.

Багато людей міг би замінити локомобіль, та далеко йому до начальника управління т. Януля М. Б. і головного інженера Фішмана Б. Р. Це такі потужні одиниці, що кожен з них п'ятьох антимеханізаторів замінити може!

А послухали б ви отаких «друзів машин», як гарно вони виспівують, коли про механізацію та автоматизацію промови виголошують. Ну як солов'ї!

Раді, що язики не важко тримати у справному стані — ні мастити, ні ремонтувати, ні навіси для них будувати не треба.

П. ГАЙ.

І в хвіст, і в гриву

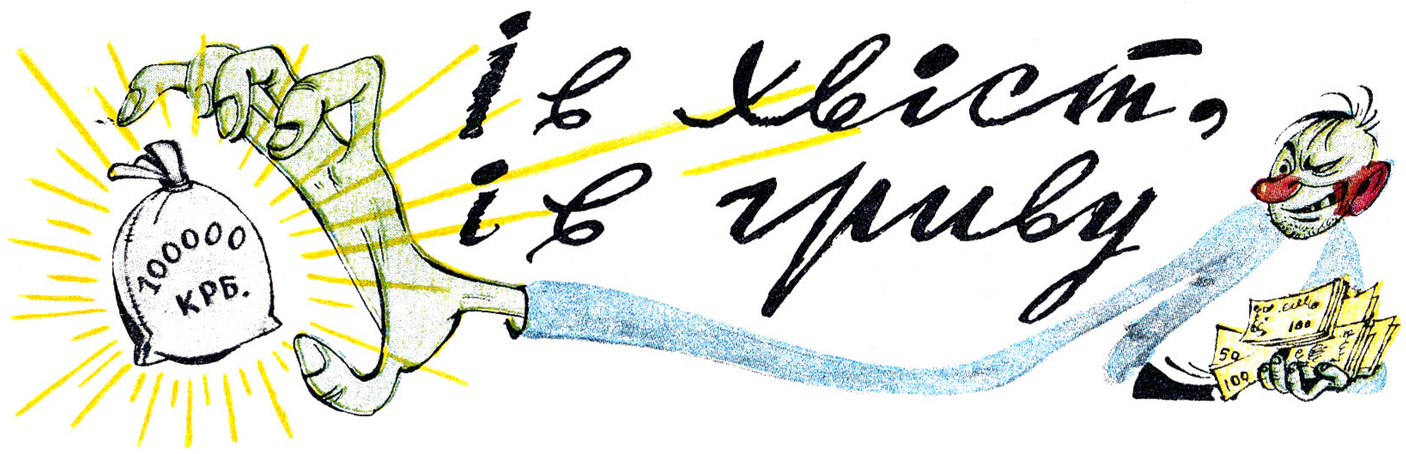

Привіт від Крюкова!

Від якого Крюкова? Від Федора Григоровича? А де він сидить?

Хто сидить?

Та Крюков же! Це ж про нього в № 15 «Перця»... «Здоровенькі були!»... Пригадуєте? Ще й фото будинку було вміщено, який Крюков за державні грошенята для власної персони на території дитячого садка змурував. Не будинок — палац! На два поверхи, з ванною кімнатою і балконом у сад, з якого весь Могилів-Подільський, як на долоні, видно. Та він же, Крюков той, над усіма шахраями шахрай. Про нього вся Вінниччина в один голос кричить, що він і не ступне, як не хапне!

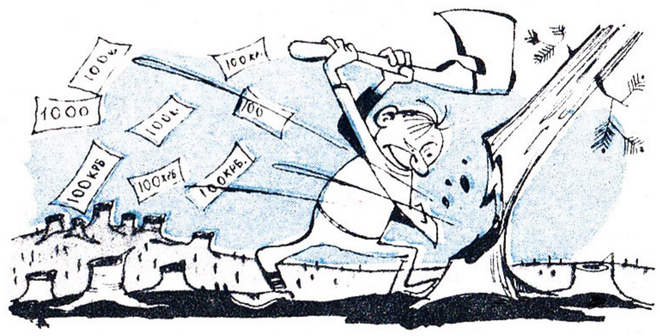

Ще в 1951 році, будучи директором Могилів-Подільського лісгоспу, сплавив наліво 616 кубометрів будівельного лісу та 355 складометрів дров. За своє шахраювання тоді легким переляком відбувся. Відсапався, та й знову за шахрайство. Не минуло й року, зайнявся пройдисвіт окозамилюванням. Разом із своїм поплічником головбухом Виджгою зменшив суму фактичних прибутків підпорядкованого йому лісгоспу на кругленьку суму — на 83 тисячі карбованців.

І знову майже сухим із води вискочив.

Не довго й просушувався. У 1953 році наказав завезти до себе на квартиру з Могилів-Подільського змішторгу облюбовані ним меблі — буфет, столи, шафу, диван... А грошики за все те з каси лісгоспу заплатив.

А в 1956 році злодій вирубав і привласнив у Шаргородському лісгоспі 33 кубометри кращого соснового лісу...

І знову Федору Григоровичу — як з гусака вода.

Після перчанського «поздоровлення» першою відгукнулася партійна організація Могилів-Подільського лісгоспу. Відібрали у шахрая партійний квиток.

Зацікавилася (нарешті-таки!) бурхливою діяльністю Крюкова і Вінницька обласна прокуратура.

Справу шахрая було передано на розгляд в народний суд Чернівецького району, де суддею Лавриненко Євдокія Аверківна.

Отут і трапилася дивина, від якої всі вінниччани тільки ахнули: є в Крюкова десь впливова рука, вона його і підтримує і захищає.

Не думаємо, що рука та належить братові Федора Григоровича, бо не така вже й велика птиця Іван Григорович Крюков — всього-навсього директор гастроному № 6 у м. Києві...

Однак, без нього не обійшлося.

Ще коли велося слідство, Іван Григорович навчав брата:

— «Федя, — писав він у листі з Києва, датованому 28 березня 1958 року, — ты должен смотреть не в хвост, а в нос, т. е. вперед!»

Тут же поквапливо даються поради шахраєві:

«Не подумай нести расходы в адрес начальника КРУ... Если бы он был человек, он мог бы многое не вписать в акт...»

Он воно що! Не догодив шахраям начальник контрольно-ревізійного управління, зірвав машкару з негідника. Ні шеляга йому!

Далекоглядний директор передбачливо скеровує свого братіка порадитися з «битыми людьми», не дивитися «наивно на вещи» і, якщо справа дійде до бюро обкому партії, то: «бери упор, что бухгалтер не предъявлял тебе счет, сваливай на инвалидность и т. д и оканчивай просьбой оставить в партии»...

Та не тільки духовно підтримував Іван Григорович свого «небитого» брата. Він не зупинявся і перед матеріальними витратами.

Коли притиснутий до стіни шахрай мусив давати пояснення, звідки нагріб грубі тисячі на будівництво двоповерхового будинку, Іван Григорович терміново пересилає з Києва на рахунок брата-злодія 20 тисяч карбованців.

І хоч на цей час будинок уже стояв, як лялечка, спритному махінаторові вдалося переконати представників правосуддя, що саме за ці тисячі він і звів отой будинок.

Не обмежився Іван Григорович і цим. Власною персоною прилетів він з столиці України в Чернівці на суд Прилетів, очевидно, не без дарів. Зайшлий адвокат, спеціально найнятий ним, щоб захищати брата, так уже ловко звивався на суді, так старанно пускав пилюгу у вічі, доводячи, що чорне є біле, що судді тільки очима кліпали. Жодного навмисного злочину в діях підсудного вони не побачили, а лише: «Використання службового положення в корисливих цілях».

Скорий, та неправий суд виніс хапузі вирок: «Позбавити волі строком на три роки з застосуванням закону про амністію від 1957 року».

Так і був звільнений злодюга з-під варти, не встиг навіть місце на лаві підсудних нагріти.

Обласний суд за поданням обласної прокуратури скасував надто м'якосердний вирок Чернівецького нарсуду і передав справу на перегляд у Джуринський район.

— Отепер уже катюзі дістанеться по заслузі, — загомоніли люди.

Та справа до Джуринського нарсуду не дійшла.

Якась таємнича рука спритно перехопила її на шляху до Джурина.

Перехопила, та й кінці в воду.

А як же «герой»?

Живенький, здоровенький. Знову тільки легким переляком відбувся. Розгортає нині свою бурхливу діяльність в буковинських лісах, де працює на посаді інженера-технолога Яблунецького ліспромгоспу.

Воістину, щуку в річці втопили.

Ось тільки з будинком Крюкову заморока. Не забереш же двоповерхову кам'яницю з собою на Буковину. Тому-то Федір Григорович терміново шукає покупця. Немало, небагато— 200 тисяч карбованців за будиночок просить. Зараз в тому будинку теща Крюкова сидить і жде покупця.

Сам «хазяїн» в Могилів-Подільський не навідується. Ну його до біса! Він твердо пам'ятає пораду брата: дивитися «не в хвост, а в нос, т. е. вперед!»

А попереду густі-прегусті Буковинські ліси. Є де розгулятися.

— Ги-ги-ги! — втішається Федір Григорович. — Та тут такі діла можна робити, що куди тому Могилів-Подільському!

І що ви думаєте? Буде творити!

А чому б і не творити, коли все хапузі з рук сходить...

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

КОРЕЦЬКІ ВАРИВОДИ

— Казан не варить! — ці слова часто можна почути на Корецькому цукрозаводі (Ровенська область). Що мають на увазі цукровики? Чи не натякають вони на когось?

Ні, їм не до натяків.

Недавно на заводі встановили новий паровий казан. Хороший казан, потужний. Але за короткий час він уже чотири рази зупинявся на ремонт.

Виходить, казан все-таки поганий? Та ні ж бо! Не в казані заковика, а в топці. Вона, ця топка, була пристосована для спалювання бурого вугілля. А завод працює на донецькому вугіллі. От і довелося топку реконструювати. Зробили це за вказівками і під керівництвом проектної організації «Укрдіпроцукор». І зробили невдало. Колосникова решітка, встановлена в топці, значно більша, ніж треба. Явне порушення!

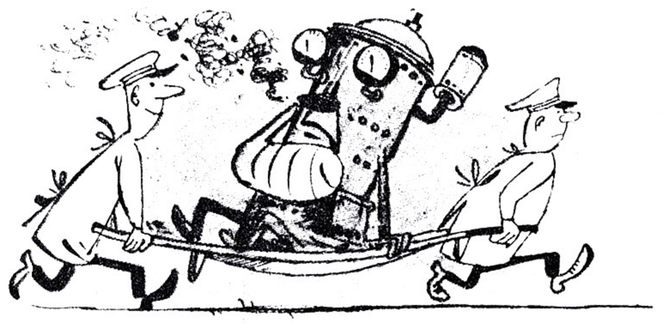

До того ж на заводі порушується режим живлення казана водою. Порушуються також правила експлуатації парової машини.

Як бачимо, використання цінного устаткування на заводі складається майже з самих порушень. Директор заводу Ф. Карпов, головний інженер Вдовико та теплотехніки Браун і Білецький знають про це, але заходів не вживають.

Ні, недаремно на заводі так часто повторюють слова:

— Казан не варить!

ДВОПОВЕРХОВА ТОРГІВЛЯ

Є така в селі Савинцях на Харківщині. Маємо на увазі магазин ВРП, який обслуговує робітників структурно-пошукової партії № 3, тресту «Укрнафтогазрозвідка».

Не подумайте, що той магазин дійсно двоповерховий. Він звичайнісінький і штатами не переобтяжений, бо завідуючою і продавцем там працює лише одна особа — Напшивол Галина. Проте виняткові здібності Напшивол дозволяють їй здійснювати торгівлю в два поверхи. Другий поверх видимий, перший — невидимий. Другий над прилавком, перший під прилавком. Асортимент другого поверху особливого інтересу не являє. Перший — значно багатший, але не для кожного. До кого лежить серце у Галини Напшивол, той і скористається товарами, що під прилавком лежать. Іншим зась, або за подвійну плату.

Мав, наприклад, намір робітник Сенченко придбати швейну машину за 960 карбованців, та, оскільки придбав він її на першому поверсі, то й відповідно заплатив дві тисячі. Робітниці Купріяновій за таку ж машину пропонувалося заплатити півтори тисячі карбованців. Не хочете машинки, можете хустку купити по спекулятивній ціні. Не хочете хустки, будь ласка, сто грамів горілки випийте. І такий товар знайдеться на першому поверсі, хоч на розлив торгувати горілкою в магазині заборонено.

Словом, торгує Напшивол, не горює. Торгує в два поверхи.

А т. Мурашківський, начальник ВРП, чомусь тільки другий поверх у цій торгівлі помічає. Він ніяк не набереться духу перший поверх ліквідувати та за одним і Напшивол по липких руках ударити.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Як же це ви з дорогами отак сіли?
— Бачите, кінь на чотирьох ногах і той спотикається...

РАЙСАМОЗАБЕЗ

Давненько було це, понад два роки тому. Приїхала у село Німовичі з Сарненського райсоцзабезу комісія. Зовсім невеличка комісія була, з двох осіб складалася, — старшого інспектора Турчиної та старшого рахівника Цихміструк — проте шуму й гаму чимало учинила

Особливо гарячою стала робота ревізорів, коли добрались вони до столу, накритого не актами й сухими відомостями, а печеним-вареним і міцним самогоно-горілчаним.

Перший тост:

— За здоров'я суворих, але справедливих ревізорів! — проголосив голова сільради Чиченін.

Другий тост:

— За чудового голову! — проголосила Турчина.

Третій тост знову голова...

І пішло! До самого ранку пили та гуляли та одне одного вихваляли. Отоді-то вино й горілка і зцементували спілку між райсоцзабезом і працівниками сільської Ради. І влетіла та спілка державі в круглу копійку.

Щоб окупити пропите й проїдене тієї незабутньої ночі, голова сільради з секретарем засукали рукави і за півгодини з свого села зробили писанку: відремонтували клуб, медпункт, бібліотеку, сільраду, накупили цегли й лісу...

Незважаючи на те, що всі ці «перетворення» відбулися на папері, круглу суму, близько тринадцяти тисяч карбованців, було «витрачено».

За цим пішли ще більші, ще хитріші витівки.

— Діти — квіти життя! — сказала голові сільради райсоцзабезівська крутійка Турчина, коли вони пиячили в затишному буфетику в Сарнах. — А з квітів треба вміти медок збирати...

— Як? — роззявив рота голова. — Як?

І крутійка навчила.

Держава подає допомогу багатодітним матерям, величезні кошти відпускаючи на це. Отут і задумали поживитися шахраї.

Підробляючи документи на гроші, вони привласнили й пропили десятки тисяч карбованців. При цьому вдавалися до таких ганебних трюків і крутійств, про які навіть писати бридко...

Та скільки злодюга не тягнув би, його колись теж витягнуть за вухо і покажуть людям:

— Дивіться на цю гидоту!

І кожна украдена державна копійка злодюзі вилізе боком.

А. ДІДИЧ.

м. Ровно.

Мкртич КОРЮН

ХАЗЯЇН, ЛИСИЦЯ І РЯБКО

(БАЙКА)

Забув закрить Хазяїн в клітці птицю
Й пішов гулять... (Був іменинник сват).
Доки він пив, забралася Лисиця
І перегризла всіх курчат.

Узнав про це Хазяїн вельми строгий
І перебив Рябкові ноги.

Рябко заскавучав: — Біда
З таким хазяїном та й годі!..
Хто клітку не закрив? Хто злодій?
А по ногах мені перепада!..

Переклав Ю. КРУГЛЯК.

Дискусія

Маститий літературний критик Микола Федорович Булава сидів край широкого дубового столу і сумно сьорбав з великого пузатого кухля пиво. На душі в нього було так, ніби він ненароком випив призначені для когось іншого ліки. Треба ж бути таким необачним! Дав себе обвести, як останній початківець. Заманив його колишній приятель поет Петро Кікало в пастку. Запросив на пиво та раки, а тепер ось уже третю годину обчитує віршами з своєї нової збірки «Ой розлука, ти печаль моя». Ще коли б Кікало був поетом хоча б «середнього покоління». А то, йому вже сорок років, голова, як облизаний макогін, а все ходить у молодих, талант яких «ще не проявився в повну силу». Та хіба він не знав Кікала! Ще в інституті обчитував той його любовними віршами. Мав до цього справжній хист. Загонив нещасного слухача в кут, хапав лівою рукою за гудзика, а правою діставав з кишені блокнота. Гортав його одним великим пальцем, який у нього скручувався в бублик. Після кожного вірша — обов'язкове «Ну, як?» З того кутка вирватись було не легко. Скажеш — добре, читатиме далі (віршів у Кікала, як на вагу, — добрий пуд; два чемодани), погано — відкрутить у гарячій дискусії гудзика. Частіше, звичайно, доводилось жертвувати гудзиками. Якщо ж не вдавалося нікого загнати в куток, Кікало запрошував слухача в студентську їдальню. Замовляв борщ і котлети, і поки голодний колега працював ложкою і виделкою, бубонів йому на вухо сонети і терцини. Але і в їдальню йшли з ним тільки у випадку крайньої нужди: перед стипендією або після купівлі черевиків чи штанів. Один лише Грецький, високий і тонкий, як циганське пужалко, Кікалів однокурсник, міг вислуховувати його до кінця. Коли залишався без грошей, сам ішов до Кікала і просив:

— Ану, Петре, удар гекзаметром.

Петро хапав блокнота, і обидва йшли до їдальні.

Щоправда, зараз за гудзика Миколу Федоровича Кікало не тримав — покладався на зрослу критичну совість старого друга і на хитромудрий французький замок у дверях, але «Ну, як?» Миколи Федоровича чув після кожного вірша.

Вчитавши чергову баладу, а читав він їх особливо, під народні голосіння, — Кікало підводить жовті, як переспілі сливи, очі:

— Ну, як?

— На рівні твоїх кращих творів. Співай... Чи, пак, читай далі.

Микола Федорович примирився з своєю долею і тільки з надією поглядає на розкриту шкіряну папку, яка повільно, але невпинно, худне у своїй правій частині. А Кікало слинить опецькуватого пальця, перегортає сторінку:

— «Як ми любились». Еге ж вдалий заголовок? На народній основі. І вірш увесь.

Він рвучко погладжує усією п'ятірнею лисину, — двадцять років тому Кікало таким помахом відкидав назад буйну попелясту гриву, — починає:

Гей, похилилась верба
Бідна, самотньо стоїть...

— Ай, — зненацька скрикує Микола Федорович і схоплюється з стільця.

— Ага, зачепило, — задоволено хекає Кікало.

— Зачепило, за холошу, не знаю, що.

— А-а. То Міка. Пішов у куток! Хороший песик, жінка купила. Тільки бліх через нього... Добре, що Валя пилососа придбала, розігнала трохи по сусідах.

— А де ж Валя? — критик знову вмощується на стільці, обережно підтягує на цибатих ногах холоші: нехай уже краще кусає за литки, ніж за штани.

— На роботі. А ти ж... Ти ж теж одружився?.. Твоя десь працює? — Кікало відмічає нігтем місце, на якому зупинився.

— В інституті літератури. Хіба ти її не знаєш? На курс пізніше кінчала. Білява така, ми у неї все утюга позичали. Серідко її прізвище.

— Не пригадую. Не поталанить тобі, брат. Домашній критик! Моя хоч не тиче носа не в свої справи. Знає свою лабораторію. А в тебе, мабуть... Чекай, чекай. Серідко. Та це з нею у співавторстві ти писав свою статтю «Про ліричного героя»?

— З нею.

— Мда. А ти знаєш, одверто, як друг — мені стаття не тее... Не з того кінця ви ухопились за цього героя. Хіба ти не знаєш: вірші, це, брат, поезія. Воно з одного боку конєшно, а з другого — навпаки. Ніби й так, як є, а ніби й не так. Поезія — це фантазія. Мрія! Вона кличе до чогось високого. Пушкін, брат, про баштові крани не писав... «Для звуків сладких и молитв». Ну, «молитв», це так, узагальнення. Я ось теж не збивав черевиків по риштуваннях, а воно, як казав той, наоборіт. Друкують. А взагалі, ну їх до дідька всі ці дискусії, слухай:

Росте в болоті очерет,
А з ним і я росту — поет.

Микола Федорович слухав монотонне завивання Кікала, але думав зовсім про інше. Він навіть почав дрімати, та вчасно схаменувся і протер очі. Одламав клешню, всунув у зуби.

На правій стороні папки лишалося вже кілька листочків, як раптом у коридорі вимогливо задзвонив дзвоник. Кікало підхопився так швидко, неначе його катапульта викинула з стільця, побіг відчиняти. По хвилі в кімнату зайшла Валя. Повновида, вища від свого чоловіка на цілу голову, Кікалова дружина.

— Коля, здрастуй, яким буревієм, — заговорила вона, стягуючи з рук чорні нитяні рукавички. — Чого ніколи не заходиш? Загордився, живеш як, квартиру нову одержав?

Микола Федорович відкрив рота, щоб відповісти, але Валя перебила його:

— А ти ніскільки не постарів. З того часу, як бачила тебе на вечорі...

— Валю, не заважай, — благально заскрипів стільцем Кікало. — Коля ось хоче дослухати.

— Що там слухати.

Валя поцокотіла тоненькими каблучками в другу кімнату, залишила двері прочиненими.

— Герой цих віршів — аморальна людина. Хоч виставляє себе — навпаки...

— От ніяк не зрозуміє жінка, — знизав плечима Кікало, — що це все домисел. Так би сказать, мрія. Тобто не мрія, фантазія. Та ну її...

Вона ввійшла сумна і ніжна,
Сказала: «Петю мій, здоров»...

— Яка там сумна. Такого гоцака вибивала, аж люстра зверху вивалилась. Це він про Клаву, піаністку з «Рів'єри»... — Валя вийшла з сусідньої кімнати вже в квітчастому халаті, у м'яких шльопанцях. — «Мене на крилах підняла»... Підняла, набрався, ледве додому доліз...

— Валю, до чого це... Лірична героїня цього вірша...

— Усіх гамузом. Не героїня, а розпусниця. Зіпсувала життя герою... А сам герой... Як ти, Колю, думаєш, ліричний герой тут свиня чи позитивний образ?

— Я... власне... Тут треба розібратись.

— Та хоч би в цьому вірші, — Валя витягла з папки зім'ятий аркуш. — «Плакали очі». Хто тут позитивний, герой чи героїня?

— З вірша ж видно: вона отруює життя герою, — похмуро кинув Кікало...

— А чого ж герой прийшов додому п'яний?

— Не п'яний, а випивши. І героїня не дала йому їсти...

— Неправда. Ще він рукою тягав гущу з борщу.

— Напочатку дала їсти, а далі вилила на голову героя тарілку з борщем.

— А ти ж як її перед цим назвав... тобто героїню?

— Не називав я її ніяк, ти сама...

Намагаючись вирвати з рук «героїні» вірша, «ліричний герой» схопився з стільця. Але вона тицяла аркушем «герою» під ніс, а тоді враз ховала руки за спину. Вони вже не говорили, а рикали, і Міка, який у розпалі дискусії сховався у куток за сулію з наливкою, голосно загарчав.

— Ти ж сказала, що я бездара.

— А хіба неправда? Колю, Колю, скажи йому...

В цю саму мить Петрові вдалося вхопити аркуш. Та Валя щосили смикнула його до себе, і він розірвався на дві частини.

— Петю, Валю, — намагався згорнути дискусію Микола Федорович, але його не слухали.

— Ти так... ти так, — бризкав на дружину слиною Петро. — Так знай, ти ще заплачеш, не тільки у віршах. Віддай...

Він таки упіймав Валю за руку, крутнув і вирвав зім'ятий папірець.

— За папірець викручувать пальці! — вкрадливо, ніби аж ніжно, заговорила Валя і потяглася рукою до масивного, мармурового преса. — Значить знов: обіцяв і знов...

Кікалові очі враз зробилися круглими і великими.

— Валю, ти той... не треба. Герой, значить, теж... Не того. Ну, може й не зовсім свиня, а трохи...

При цих словах Міка ласкаво завищав і виліз з-за сулії. Микола Федорович вирішив, що його присутність тут зайва, і задки відчинив двері. Дискусію про ліричного героя було розв'язано.

Ю. МУШКЕТИК.

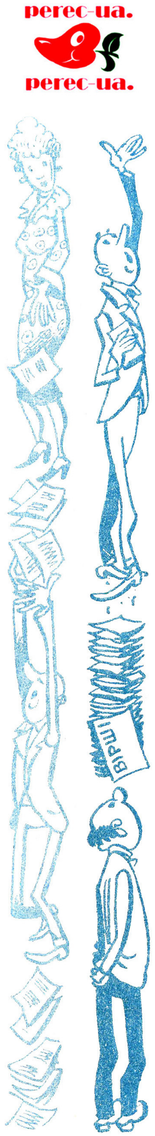

Мал. Л. БОЙКА

Муза: — Коли не прийду, ніколи цього поета немає дома.

●

РАНОК КРИТИКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— На яку б його ногу встати?

„КОГО ЛЮБЛЮ ТОМУ ДАРУ“

У чудесних суцільнометалевих сучасних вагонах побачити блощицю так само важко, як зустріти жирафу у лісосмузі. І разом з тим вакантне місце блощиць на залізничному транспорті, на жаль, вільним не лишилося. Його зайняли гендлярі «художніми» листівками, в переважній більшості «німі» і «припадошні». Ходять вони вільно по вагонах і пропонують пасажирам свій товар.

Товар має і ліричне, і релігійне, і гумористичне забарвлення. Солоденькі «кавалери» і «баришні», розфарбовані всіма кольорами райдуги (перевага — ядучо-рожевому кольорові), родинний портрет кретинів, які чомусь називаються «Вера», «Надежда», «Любовь», голубки, серця, що дуже нагадують собою ріпку та інший мотлох. Не забуто й про гумор. Гладкі дами і добродії невідомої національності намагаються розсмішити глядача, виставляючи ті місця, по яких певне мало били в дитинстві авторів і продавців цієї пошлятини.

Печать ідіотизму і цілковитої відсутності смаку ядучо-рожевим полум'ям горить на кожній листівці, проте торгівля йде жваво.

Нам пощастило викликати на відверту розмову одного «німого».

— Не подобається? — хрипким від перепою голосом буркнув «німий». — А ви купіть кращу! Може, з поїзда хочете надіслати листівку своїм близьким? Тільки з моєю допомогою! Чому ніхто не заважає продавати пошлятину? Напишіть листівочку до Міністерства культури, запитайте... Ось цю, раджу вам: «Кого люблю тому дару». Купуйте, купуйте, кращої все одно не знайдете... Чому не носять по вагонах справжніх художніх листівок? Теж у Міністерства культури питайте, і в «Союздруці». Вони про це краще знають. Можете їм ою листівочку надіслати: «Надеюсь, веру, жду». Не хочете? Справа ваша. Тільки попереджаю, що кращої продукції, як у мене, ви ніде не купите.

«Німий» зібрав свою «продукцію» і впевнено рушив до другого вагона. Відчувалося, що ця людина не має жодної уяви про конкуренцію.

МОЛОДЕЦЬ ПРОТИ ОВЕЦЬ..

Мал. К. ЗАРУБИ

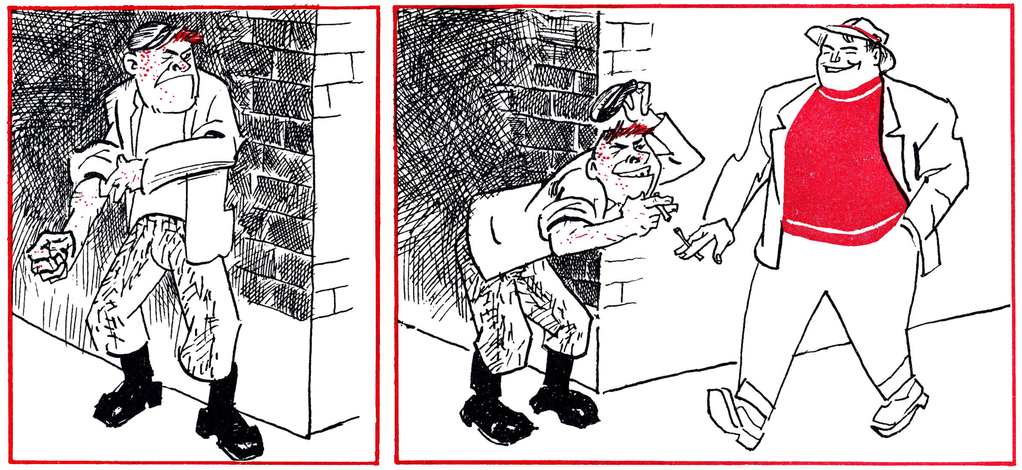

— Руки сверблять... Ех, і дам же я зараз комусь прикурить...

...— До-до-дозвольте прикурити...

ХАЗЯЙСЬКИЙ СИН

Мал. В. ГЛИВЕНКА

—Доведеться вам, мамо, нову піч мурувати, бо я цю вже переріс.

НІ БЕ, НІ МЕ...

Кажуть:

— Дурний, як баран...

Або:

— Як баран в аптеці...

А до чого баранові аптека? Досить того, щоб він своє бараняче діло знав.

Приміром, ясно, що не барани винні у тому, що у колгоспі імені Кірова, Кодимського району, Одеської області, у даний момент живе і здравствує та харчі переводить бараняча ферма, яка складається з цілої сотні баранів.

Торік колгоспники підгодували баранчиків, хотіли на м'ясо здати, а їм з району:

— Ви що робите? Не дозволимо! У нас і так поголів'я до плану не доходить...

Голові артілі за це ледве догани не вліпили.

Лишилися барани в колгоспі, їдять, як за себе кидають, а користь із них яка?

Якби це були вівцематки, то згодом ягнятками відплатили б. А що ти візьмеш із сотні «вівцебатьків»?

Ні, винні в такому господарюванні, звичайно, не барани.

А в Бородянському районі (на Київщині) в селі Небрат з вівцями ще мудріша пригода приключилася.

Кругом того села, куди не кинь оком — луки та сіножаті, діброви буйні та поля родючі, а проте для худоби кормів не зуміли припасти небратські двайливці.

— Чого нам голодувати отут? — подумали взимку колгоспні вівці. — Он у сусіднього колгоспі «Більшовик» — рай для худоби...

Подумали отак та й гайнули цілою отарою до сусідів.

І не прогадали. Сусіди відвели для гостей добре приміщення, найсмачнішого фуражу не пошкодували.

Аж через два тижні кинулися в Небрат, що овець немає. І то як кинулися? Ішов завфермами Іван Марченко, нагазований по саму зав'язку, та й натрапив випадково на вівчарню.

Глип сюди, глип туди — ой, нене! — овечок нема!

Куди той і хміль з голови подівся. Почухрав переляканий зав, як молодий лошак, з вибриком, до голови правління Миколи Пасльона: — Калавур! Вівці хтось покрав!

Хто покрав? Як покрав, так і не вияснили...

А через місяць подзвонили з «Більшовика»:

— Заберіть овець своїх, хазяїни ви, щоб вам...

Прийшли з Небрата хазяїни за добром своїм, а вівці в крик:

— Не вернемось! Вони у вівчарстві ні бе, ні ме...

Ой, не такі вже вівці й дурні, як дехто думає!

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ І ОДНА

Їх двадцять шість. А вона — одна. Одна-єдина на всю Україну республіканська контора Сільгоспбанку.

Працівники цієї контори, мабуть, довго сушили голови, щоб вигадати собі якусь розвагу. І нарешті, таки додумались. Вигадали для себе гру.

Зветься та гра — звітність. Вона нічого спільного не має з тими спрощеними формами звітності, що їх останнім часом виробило Центральне статистичне управління.

Щоб якось розважити себе і підлеглих розвеселити, працівники республіканської контори Сільгоспбанку, крім державної звітності, завели ще й свою — відомчу ні на що не схожу. Вони розіслали в двадцять шість своїх обласних контор кілька форм з такими запитаннями:

Скільки було прийнято керівних і некерівних працівників до обласної контори і районних філій банку в... 1956, 1957 і 1958 роках? Скільки з них мали вищу і скільки — середню освіту?

У другій формі 1956 рік, щоправда, відсутній (явне упущення!), зате є графи про 1957 і 1958 роки, і в них потрібно додатково показати, скільки всього було прийнято працівників і скільки було звільнено «через те, що не забезпечили роботи». Інша форма — № 3 — вимагає зведень про всіх вибулих спеціалістів — знову ж таки з 1956 року — і з якою вони освітою. Але й цих зведень, виявляється, замало. Четвертою формою республіканська контора Сільгоспбанку вимагає, щоб усі її двадцять шість обласних контор надіслали ще й поіменні реєстри колишніх працівників, звільнених протягом тих же трьох років, вказавши, які посади вони займали і з якої причини їх було звільнено...

Нема сумніву, що працівники всіх двадцяти шести обласних контор ретельно виконають вимогу свого республіканського начальства і повернуть йому форми, заповнені за всіма правилами бюрократичної техніки.

Проте хай вони передчасно не радіють, хай не думають, що на цьому гра вже закінчилася.

Є підстави гадати, що світ збагатиться ще не однією формою нікому не потрібної звітності.

Адже рік тільки почався, а творча думка працівників республіканської контори Сільгоспбанку не спить, не дрімає...

НАРОДНІ УМІШКИ

РОЗМОВА МІЖ СУСІДКАМИ

— А ви, кумо, чому не поставите опудала?

— Та навіщо? Я і так сама весь день на городі.

НА СПОВІДІ

Сповідається в церкві злодій, украв, мовляв, сто снопів пшениці.

— А як ти вкрав? — питає піп.— Відразу, чи як?

— Та ні. За чотири рази по двадцять снопів.

— Так це ж разом є вісімдесят снопів, а не сто.

— Та так, прошу отця, але я хочу ще сьогодні взяти двадцять снопів.

Повідомив Б. П. КОРВАЧ,

с. Білокриниця, Підгаєцького району, Тернопільської обл.

ЧИМ ПОБИЛИ?

Питається стражник селянина:

— Ей, друг, почему ти весь в крові? Побілі тєбя?

— Ага, — відповідає той.

— А каким образом тебя білі?

— Та не образом, а якоюсь чортівнею від воза, — відповідає селянин.

Повідомив Д. К. ГЕРАСИМЧУК.

с. Козиряни, Кельменецького району, Чернівецької області.

ПОКВАПЛИВИЙ ПАСАЖИР

На залізничній станції стоїть пасажирський поїзд. Черговий подав уже сигнал про підготовку поїзда до відходу. В цей час підбігає до каси захеканий чоловік і говорить:

— Дайте квитка.

— Куди вам? — запитує касир.

— Та яке ваше діло, куди? Ви давайте швидше, а то ж поїзд відходить!..

Повідомив О. Г. СЛАБЕЦЬКИЙ,

с. Лахвичі, Любешівського району, Волинської області.

ЗАСПОКОЇЛА

Вулицею села везли покійника. Слідом за машиною йшло кілька-надцять жінок і на все село голосили.

— От як родичі за покійником побиваються, — сказала старенька бабуся, дивлячись услід процесії. — А як я помру, то за мною, мабуть, ніхто і не скривиться.

— Ой, бабусю, вмирайте, побачите, як я буду плакати, — заспокоїла її маленька внучка.

Повідомив А. КОНИК.

с. Коростівці, Жмеринського району, Вінницької області.

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ ПРО БАЗІК І БРЕХУНІВ

Це — таємниця. Зна лиш свекруха, та зовиця, та я, та ти, та дядько Мартин.

Що вуглик, що брехун, що базіка: тільки й вміють — очорнити чоловіка.

Брехня — гірше пня: так об неї спіткнешся, що й не встанеш.

Пусте слово, як полова: довго літає, а впаде — не проростає.

Не надійний той чоловік, у якого дві губи і тридцять два зуби одного язика не втримають.

Що базіка, що деркач — хоч і не в лад, а деренчать.

В «Бі-бі-сі» брехуни усі.

Бреше, наче «Голос Америки».

Що горіх-свистун, що з «Бі-бі-сі» брехун — свистять голосно, а слухати противно.

Зібрав КУКСА М. Ф.

Харківська обл., м. Краснокутськ.

БАРАН і нові ворота

(БАЙКА)

Ой, як же здивувавсь Баран!
Від несподіванки роззявив навіть рота.
— Звідкіль,— кричить,— узявся цей паркан?
І що тут за нові ворота?
— Це я загородив, — Господар обізвавсь,—
Щоб всяка твар город не толочила.
— Та як ти смів? Я тут пасусь!
— А зась!
Тепер тут сад зросте.
— Ну, це покаже сила! —
І, витріщивши очі, взяв Баран
Страшний розгін,
Наставив грізно роги —
Бац! Лобом об міцний паркан.
... Паркан стоїть, а дурень витяг ноги.

Заокеанські Барани,
Що люблять пастись у чужім городі,
В нові ворота ломляться на Сході,
Та поламають роги там вони.

Володимир ОКУНЬ.

м. Новомосковськ, Дніпропетровської області.

«НІАНГІ» («Крокодил») — грузинський журнал гумору та сатири (м. Тбілісі).

Мал. Г. МАХАРАДЗЕ

— Кожен поставлений мною поганий фільм забирає в мене рік життя.

— Значить, ми скоро відзначатимемо 80 років з дня твоєї смерті!

Мал. О. ДЖІШКАРІАНІ

— Шийте просторіше!

— Чому?

— Влаштовуюся на роботу завмага.

Мал. О. ДЖІШКАРІАНІ

— Ти глянь, Давид власну квартиру опечатує!

— А що йому лишається робити, коли він із складу все додому перетягнув.

УСЕ ЙОМУ НЕ ТАК

Мал. А. КАНДЕЛАКІ

— І чого це море таке солоне?

Мал. Д. ЕРІСТАВІ

— Сьогодні мою лекцію стенографувала комісія з міністерства.

— Даремно турбувалася, краще б переписала просто з книжки.

Деякі колгоспи замість коров'ячого молока здають козиняче.

Мал. А. КАНДЕЛАКІ

— Ти не знаєш, чого це Бородата так пишається?

— Втовкмачила собі в голову, що вона високоудійна корова.

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВА

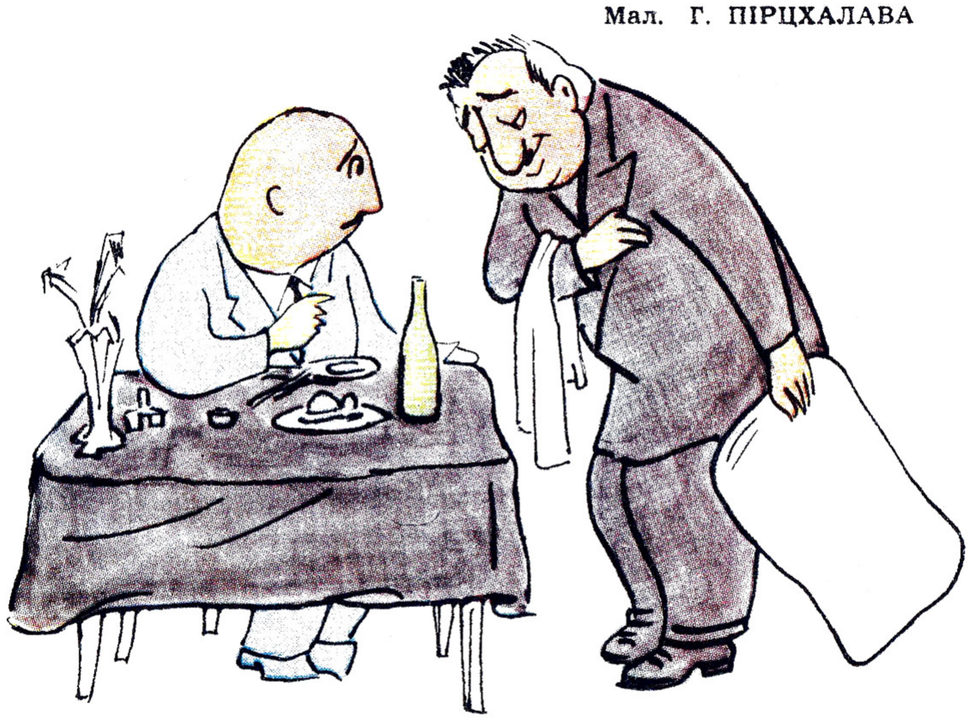

— Принесіть книгу скарг!

— Не обов'язково ж про все писати, краще вилайте мене так!

Як я та куми ГРОШІ БЕРЕГЛИ

Була в мене телиця, не телиця, а красавиця. Масті червоної, ще й з білою зіркою на лобі. Повів я свою Красуню на ярмарок, що в Буняках збирається біля Полтавського шляху. Обступили мене покупці та й стали ляскати в долоні. Довго ляскали, аж поки не наляскали дві тисячі з гаком. Полічив я грошенята, випили могорича, та й поїхав я колгоспними вороними додому.

Тільки переступив поріг, а жінка уже запитує:

— Ну що, телицю продав?

— Продав,— кажу.

— А гроші приніс?

«Ач,— думаю,— чого захотілося старій. А дудки тобі, а не грошей». Та й відповідаю лагідно:

— Я гроші в ощадкасу здав.— А сам дивлюся на неї одним оком і сміюся собі в вуса.

Лице в неї стало червоніти, а очі на лоба полізли. Та як візьметься вона в боки, та як почне посилати на мою голову сто гріхів, так цур йому й пек йому.

А я собі стою, дивлюся на неї і думаю:

— Полайся, стара, мені вже не привикати до твоєї лайки. Не такий я дурень, щоб в ощадкасу гроші поніс. Нехай інші носять. Я їх і дома заховаю, що й сам сатана не знайде.

Тільки-но жінка вийшла з хати, а я швиденько забіг до другої кімнати, там, де всякавсячина зберігається, та витяг грошенята з-за пазухи, та у мішок із борошном і заховав. Вийшов з кімнати, стою, ніби нічого й не трапилось. Зайшла жінка, подивилася на мене косо і знову почала мене допікати своїми круглими слівцями. Де вже вона таких слів набрала, один тільки бог святий знає.

— Піди мені забери гроші з ощадкаси, а то ще пропадуть там,— категорично заявила вона, коли перелаяла всіх святих і грішних.

А в середу, ні світ ні зоря, поїхала моя Федора до Кременчука на базар. Не знаю, з чим вона збиралася, але не встиг я біля скотини впоратися, як повернулася додому.

— Ти гроші забрав? — сердито спитала.

— Ще,— кажу.

— Так піди забери зразу! Я ось за борошно вторгувала 65 крб. Та заховаємо їх дома.

Я так і остовпів на місці. Ледве добрався до кімнати, де стояв мішок з борошном. А там ні борошна, ні грошей немає.

А кум мій, Федір Ткаченко, що біля моєї садиби живе, ото у нього хата шифером вкрита, виграв на якийсь там додатковий аж п'ять тисяч. Говорили йому дівчата, що в ощадній касі працюють:

— Покладіть, дядьку Федоре, на книжку гроші.— Так він і слухати їх не захотів. Полічив грошенята до карбованця, замотав їх у дебелу ганчірку і заховав у своїй рідній хаті. Якось закортіло йому полічити ще свої грошенятка. Воно якісь свята були чи що. Та як став він їх шукати, так цілісінький день прошукав. Ганчірка є, а грошиків таки немає. Воно, якби забув, де клав, то і не дивно було б. А то знає, де клав і коли клав, а грошиків таки немає.

Ох і галасу було та на все село. Куди більше, ніж у мене з Федорою.

Тепер тільки повернуся з ярмарку або з базару додому, чи в колгоспі аванс одержу, так моя Федора питає мене грізно:

— Гроші в ощадкасу здав?

— Здав,— кажу.

Бо, не доведи господи, не здам і Федора дізнається, лихо мені буде. Тікай тоді з дому.

А. КУМАКА.
с. Козельщина, Полтавської обл.

Під час недавньої поїздки в Європу Даллес провокаційно заявив, що США, щоб зберегти теперішній статус Західного Берліна, підуть навіть на риск війни. (З газет).

Мал. Л. КАПЛАНА

Американський Мальбрук у похід зібрався.

ЛЮДИНА БЕЗ ТІНІ

Петро Дмитрович Бажак переживав. Правду кажучи, було чого й переживати: на Холмське ССТ (Арцизький район, Одеської області), очолюване т. Бажаком, — падала тінь...

Хто ж насмілився кидати тінь на Холмське ССТ?

Дуби! А може, і не дуби, а — липи. У всякому разі — дерева. З десяток гіллястих, крислатих 15-річних дерев літньої пори кидали густу тінь на землю й одночасно на ССТ, де Петро Дмитрович Бажак править за голову.

Довго сушив собі голову голова, міркуючи, як боротися з тінню, що падала на нього. Нарешті, придумав:

— Я або вона? Одно з двох!

З двох він вибрав одно — тінь. І знищив її. Викликав трактора і змів з лиця землі всі дерева, що псували йому нерви.

На їх місце він прямо в свіжі ями з-під викорчуваних дерев посадив молоді саджанці.

Тепер, нарешті, можна бути впевненим, що тінь уже не так скоро упаде на голову правління сільського споживчого товариства...

ДІЛО — ЯК САЖА БІЛА!

У Кіровоградській області є районний центр Долинська. А в райцентрі є селище Волохино. А в селищі — вулиця Леніна. Лежить тепер ця вулиця під попелом.

Виверження вулкану? Пожежа?

Ні! Продувка. Вулицю день і ніч продувають та шлаком і попелом притрушують паровози Одеської і Сталінської залізниць. Бо тут, на колії, прямо біля житлових будинків, керівники Долинського залізничного вузла відвели місце для продувки паровозів і очищення їх од згару та шлаку.

Паровози, побувавши тут, стають чистими, а люди, будинки, колодязі і навіть садки — чорними, як сажа.

Між іншим, Долинська міськрада винесла постанову, що забороняє забруднювати вулицю.

Між іншим, керівники залізничного вузла прийняли цю постанову «до неухильного виконання».

І, між іншим, жодна з паровозних бригад цієї постанови не виконує і виконувати не збирається.

От яке діло виходить з тією постановою!

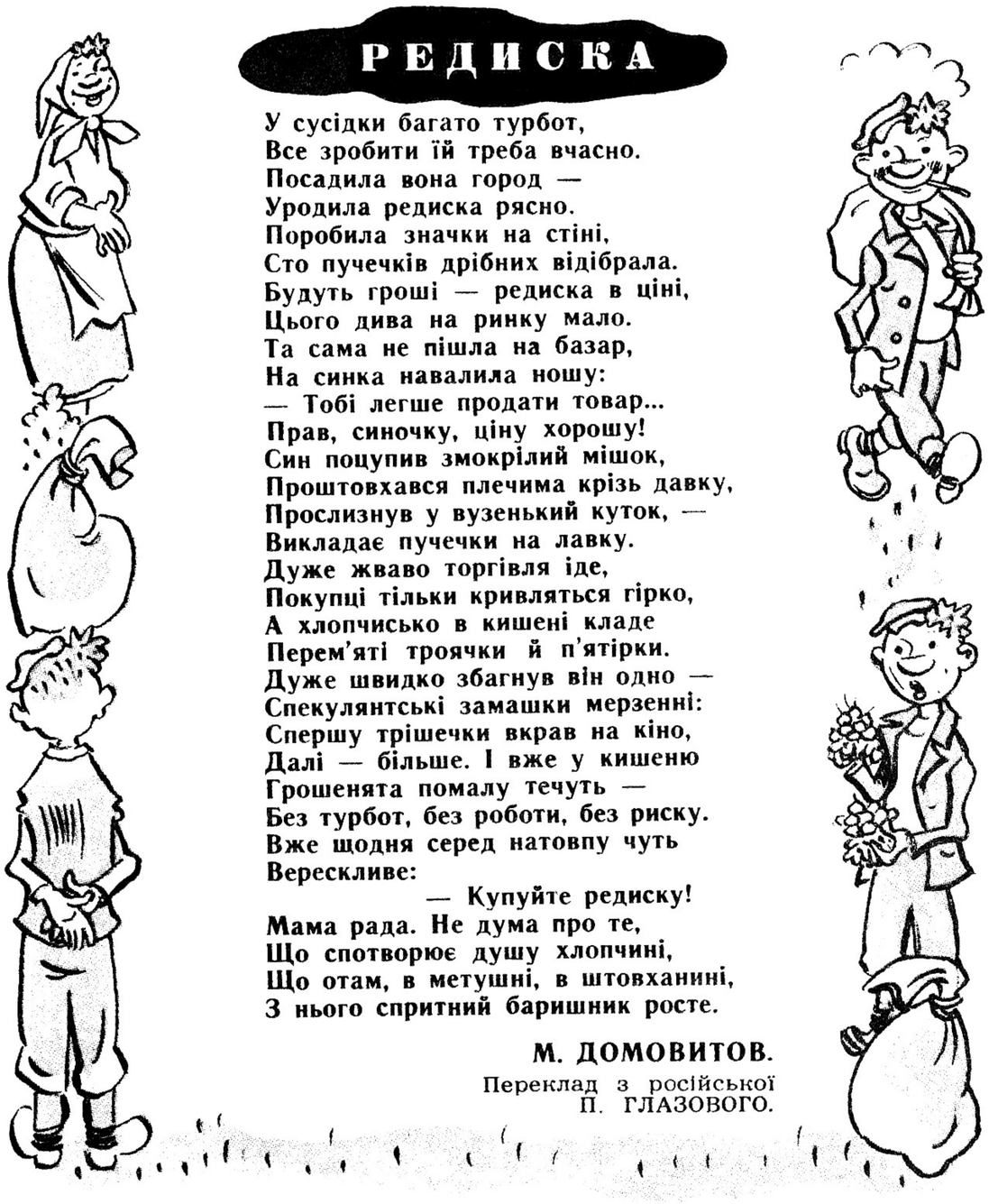

РЕДИСКА

У сусідки багато турбот,
Все зробити їй треба вчасно.
Посадила вона город —
Уродила редиска рясно.
Поробила значки на стіні,
Сто пучечків дрібних відібрала.
Будуть гроші — редиска в ціні,
Цього дива на ринку мало.
Та сама не пішла на базар,
На синка навалила ношу:
— Тобі легше продати товар...
Прав, синочку, ціну хорошу!
Син поцупив змокрілий мішок,
Проштовхався плечима крізь давку,
Прослизнув у вузенький куток, —
Викладає пучечки на лавку.
Дуже жваво торгівля іде,
Покупці тільки кривляться гірко,
А хлопчисько в кишені кладе
Перем'яті троячки й п'ятірки.
Дуже швидко збагнув він одно —
Спекулянтські замашки мерзенні:
Спершу трішечки вкрав на кіно,
Далі — більше. І вже у кишеню
Грошенята помалу течуть —
Без турбот, без роботи, без риску.
Вже щодня серед натовпу чуть
Верескливе:
— Купуйте редиску!
Мама рада. Не дума про те,
Що спотворює душу хлопчині,
Що отам, в метушні, в штовханині,
З нього спритний баришник росте.

М. ДОМОВИТОВ.

Переклад з російської
П. ГЛАЗОВОГО.

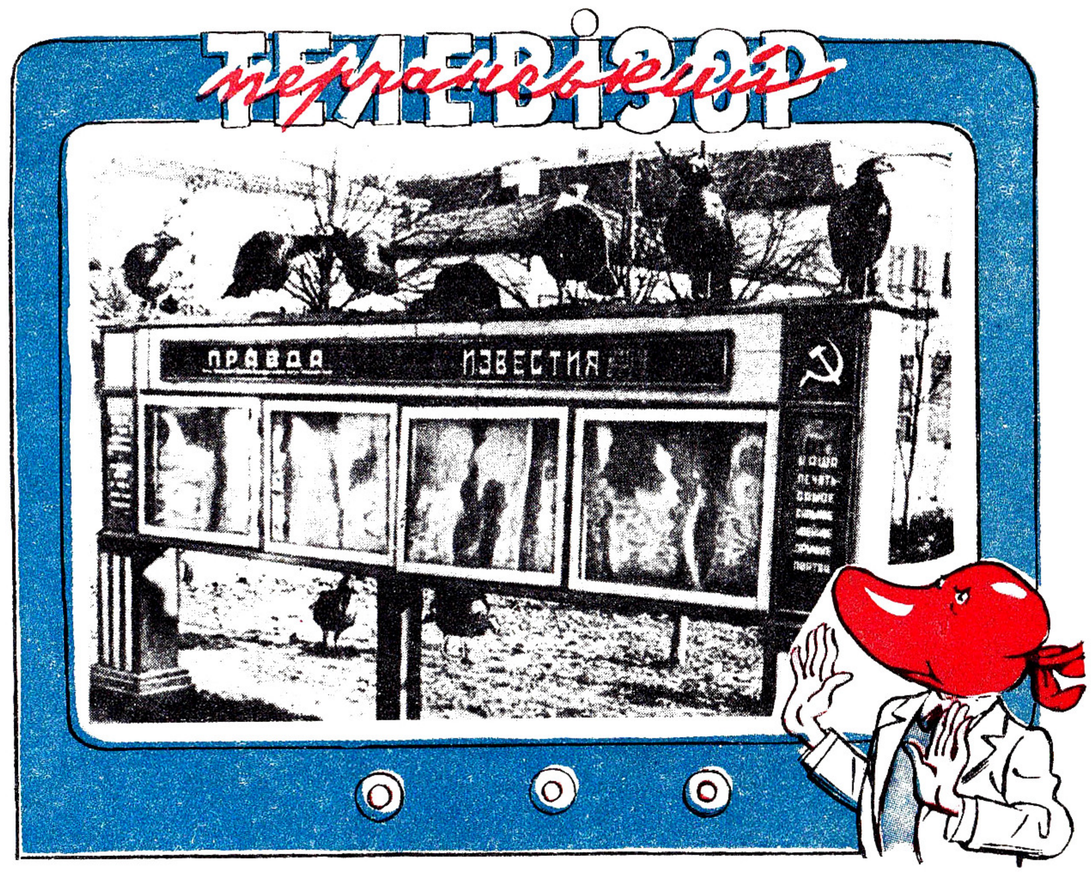

Телевізійний центр Перця починає свою чергову передачу. Сьогодні ми пропонуємо вашій увазі концерт-загадку. Транслюємо з центра райцентра Вижниці, Чернівецької області.

Виступає вокальний ансамбль індиків, що, як бачите, розмістився на газетній вітрині. Виконується загальновідома пісня: «Було літо, було літо, та й стала зима; як не було пригодоньки, та й досі нема...»

Відгадайте, товариші телеглядачі, яку пригодоньку мають на увазі виконавці?.. А ту, що давно вже у Вижниці не було тієї щасливої пригодоньки, щоб хтось до вітрини навідався та газету на ній свіжу вивісив. Не вірите? То спитайте в самого голови виконкому Вижницької міськради т. Буриленка! Він не дасть нам збрехати.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу.

До наступного телебачення, товариші!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Де це він так лаятись навчився?
— У матері. Вона в нього продавцем у магазині працює.

В ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

БРЕХУН

У зведеннях у нього все в ажурі.
На стелю гляне — і готовий звіт.
Я б написав йому на абажурі:
«Шановний, не брешіть!»

А. ШАРАФАН.

с. Нагірне,
Дубнівського району,
Ровенської обл.

КВАСОЛЯ І КІЛОК

Вчепившись якось за міцну підпору,
Квасоля по Кілку полізла вгору.
— Не бійсь! Тебе ж тримаю я! — гука
На весь город Квасоля до Кілка.

А. БІДНИНА.

с. Висунськ,
Березнеговатського району,
Миколаївської області.

ВОЙОВНИЧИЙ БРАКОРОБ

Живе собі, поживає на Полтавщині Бровко Павло Федорович та М.-Перещепинським комишитовим заводом управляє... Точнісінько тобі, як у казці: робить такі чудеса, що аж очам не віриться, а ніхто йому за це анічогісінько, наче так і треба. Випускає завод піщаноцементну черепицю. На вигляд черепиця як черепиця, а почнуть люди нею хати вкривати, то не знають, за що братися, за що хапатися... Черепиця розсипається на складові частини — цемент за вітром летить, пісок за цементом.

Люди, звичайно, скаржаться, на завод скаржаться, на директора, і не повірити людям важко, бо вони носять речові докази з собою — черепки від черепиці, що від найлегшого дотику розсипається.

А що ж директор? Кається? Виправляється? Обіцяє кращу черепицю випускати?

Ні, ні! Не на такого напали... Він відбивається від людей чим попало — то судами, то обіцянками, то розписками, то ще якимись цяцянками. До того він злий на скаржників, що, здається, відбивався б від них черепицею власного виробництва, якби та черепиця не розсипалася. А тим забудівникам, які заводові цемент давали на черепицю, тепер заявляє, що той цемент ні к бісу не годиться. Йому, бачите, підходить лише висока марка...

І виходить, що все кругом не годиться: цемент не годиться, черепиця не годиться, лише директор аніякісінького ганжу не має: він міцний і непробивний, як справжня черепиця, не бракоробами зроблена.

Дорогий Перче!

Подякуй від нашого імені працівникам Київського тресту саночистки. А за що, — зараз розповімо. Наш будинок № 70 по Стратегічному шосе міститься якраз у районі зливної станції, запроектованої ще в ті роки, коли там був пустир. Пустир давно перестав бути пустирем, але працівники саночистки по старій пам'яті ще й досі зливають тут нечистоти.

У свій час після виступу газети «Вечірній Київ» трестові було запропоновано змінити місце зливання.

От ми й просимо тебе, Перче, подякувати товаришам з тресту за надзвичайну оперативність: рівно через рік після прийняття того рішення про зміну місця вони змінили його. Раніше зливали нечистоти біля парадного ходу нашого будинку, а тепер зливають біля водорозбірної колонки. Словом, нам полегшало, як тому, що з дощу та під ринву потрапив.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 70.

Одержала якось наша база контейнер з виробами Генічеської (на Херсонщині) фабрики хусток. Розкриваємо контейнер — порожній. Власне, не зовсім порожній. Десь на дні таки лежить кілька хусток. «Мабуть, крадіжка», — сполошилися ми. Подзвонили в Генічеськ на фабрику. А головний інженер т. Чорнобильський як зарегочеться нам у відповідь:

— Яка там у біса крадіжка! Скільки фабрика відвантажила, стільки ви й одержали!

Після цього ми вже не дивуємося, коли одержуємо з фабрики напівпорожні і майже зовсім порожні контейнери. Дивує нас інше: чому з тієї ж Херсонської області нам шлють бавовняні покривала та інші товари літаком і пояснюють це відсутністю контейнерів?

Ми, Перче, не проти літака, ми — проти безгосподарності. Отож просимо тебе підрахувати, в яку копійку влітає державі така безгосподарність, і доповісти про це керівникам Херсонського раднаргоспу.

І. ТУРЧИН,
головний товарознавець обл. бази «Головтекстильторгу».

м. Сімферополь.

Мабуть ти не одну пару підошов стоптав на віку і часто шевцям кланяєшся. Як треба буде тобі чоботи лагодити, приїзди до нас на Харківщину, у Сахновщину. Тут є артіль «Жовтневі зорі». Має вона свої філії і в Тавежні, і в Новій Олександрівці, і в Лигівці, і в багатьох інших селах району. Що то за філії, можеш судити, коли потрапиш хоч би й у Лигівку.

Тут швець, поки чоботи лагодитиме, то щоб ти не нудився, босоніж сидячи, задачку тобі задасть:

За місяць філія дала прибутку 1280 крб., а утримання її обійшлося артілі в 1450 крб. Питається, звідки взялися перевитрати, коли відомо, що при двох шевцях тут трудиться завідуючий філією, прибиральниця і сторож.

Якщо, Перче, вдало розв'яжеш цю задачу, то шевці загадають тобі ще й загадку:

Один з молотком, а четверо з язиком.

А тут уже без правління артілі, що міститься в райцентрі, ти загадок не розгадаєш і задачки не розв'яжеш.

Так що приїжджай, Перче, у Сахновщину.

П. ВАСИЛЕНКО.

Харківська область.

Ти, певне, й не знаєш, які заповзяті книголюби — працівники їдальні № 3 відділу робітничого постачання тресту «Нікополь-Марганець». Вони з книгою буквально не розлучаються. Особливо під час роботи.

Не думай, що то якась дуже цікава книга. Ні. Це звичайна книга скарг. Але вона найбільш припала до серця працівникам їдальні, і вони її ні вдень, ні вночі з рук не випускають. Ще не було такого випадку, щоб вони ту книгу хоч на хвилину довірили відвідувачеві їдальні. Коли ж трапиться настирливий відвідувач, у якого ніякими способами не вдається відбити охоту писати скарги, то його або п'яницею обізвуть, або хуліганом охрестять. Коли ж і це не допомагає, то йому дають вилити свій гнів на саморобному зошиті, ніде не зареєстрованому.

Можливо, Перче, і тобі коли-небудь доведеться обідати в їдальні № 3. Так-от, хочемо тебе попередити: їж, пий, тільки книги скарг не вимагай. А то працівники їдальні тебе живцем з'їдять.

Не подивляться навіть на те, що ти — гіркий.

І. ГОНЧАРЕНКО.

Дніпропетровська область.

Ти чув, певне, як діти декламують: «Подзвонив телефон. — Хто говорить? — Слон».

У наш час нікого, розуміється, не здивуєш тим, що, скажімо, телефонізовано зоопарк. А ось тим, що орган зв'язку сидить без зв'язку з зовнішнім світом, кого хоч здивувати можна. На околиці Дніпропетровська ще п'ять років тому було відкрито поштове відділення. П'ять років сидить це відділення без телефону. І не тому, що жителям околиці, яких обслуговує це поштове відділення, телефон не потрібен, а тому, що у працівників міського та обласного управління зв'язку до цього віддаленого відділення зв'язку «руки не доходять».

Як би, Перче, зробити так, щоб у дніпропетровських керівників зв'язку руки таки «дійшли» до нашого поштового відділення? Може, порадити їм пройтися сюди ногами?

О. ФЕДОРЕВСЬКИЙ.

м. Дніпропетровськ.

ПРОСПИРТОВАНА СОВІСТЬ

Ішов якось Сквирою увечері Сергій Федорович Логинов — директор райхарчокомбінату — і стривожено поглядав на всі боки. Йшов і благав долю, щоб відвела з його шляху всіх далеких і близьких знайомих.

Та хай їй грець, отій примхливій долі! Хіба можна на неї покладатися. Підвела вона директора харчокомбінату. Віч-на-віч звела його з тим, кого найменше хотів би він тієї хвилини бачити. Перед ним стояв знайомий працівник міліції.

— Здрастуйте! — простягнув той руку Сергію Федоровичу.

А у Сергія Федоровича руку наче відняло.

— Що з вами? — здивувався працівник міліції.

— Та так... Суща дрібниця...

— Добра дрібниця, коли рука не діє. Вас що — паралізувало?

Але тут з'ясувалося, що всі побоювання про стан здоров'я директора харчокомбінату були даремні. Рука у Сергія Федоровича діяла. Коли він витягнув її з кишені, у нього з-під пальта щось гупнуло на землю. При детальному огляді виявилося, що це «щось» — каністра, а в каністрі — спирт. Спирт для кріплення вина, що його випускає харчокомбінат.

— Це я той... для проби... — пояснив Сергій Федорович Логинов. — А то, знаєте, буває, що підмішують воду; ще, знаєте, не перевелися люди з нечистою совістю...

Що правда, то правда: ще не перевелися такі люди.

Щождо самого директора Сквирського райхарчокомбінату (Київська область), то в нього, як з'ясувалося, совість — гранично чиста.

На 96-градусному краденому спирті настояна!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 19 журналу було надруковано фейлетона «Перець і золота рибка», в якому йшлося про те, що деякі підприємства припинили випуск багатьох товарів широкого вжитку, що випускалися раніш.

Держплан при Раді Міністрів УРСР розглянув фейлетона і повідомив редакцію, що в 1959 році випуск виробів, згаданих у фейлетоні, буде набагато збільшено. Крім того, Держплан вживає заходів до організації в 1959—1960 рр. випуску медичних термометрів на Україні.

★ Коли в газеті «Луганська правда» опублікували замітку про те, що колишній голова Сентянівського ССТ (Фрунзенський район, Луганської області) Рожанський В. Ф. грубо порушує правила радянської торгівлі, райспоживспілка не притягла Рожанського до відповідальності, а влаштувала його працювати завідуючим базою. Про це повідомлялося у «Перці» № 19 (замітка «Посадили»).

Після виступу Перця, Рожанського В. Ф. з роботи знято, а матеріали на нього передано слідчим органам. Голові Фрунзенської райспоживспілки т. Дворядкіну оголошено догану.

★ Про тяганину з видачею нарядів у Київській міжобласній конторі «Головхімзбут» говорилося в замітці «Головхімгальмо» (№ 21 журналу).

Заступник голови Київського раднаргоспу т. А. Крупко повідомив редакцію, що після виступу Перця порядок видачі нарядів в конторі змінено. Тепер представники підприємств одержують готові, повністю оформлені наряди.

УВАГА

Редакція журналу «ПЕРЕЦЬ» переїхала до нового приміщення.
Наша адреса: Київ, вул. Леніна, 19.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (401) (на украинском языке). Підписано до друку 10. III. 1959 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 04548. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 1081. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

МАЛЮНОК-БАЙКА
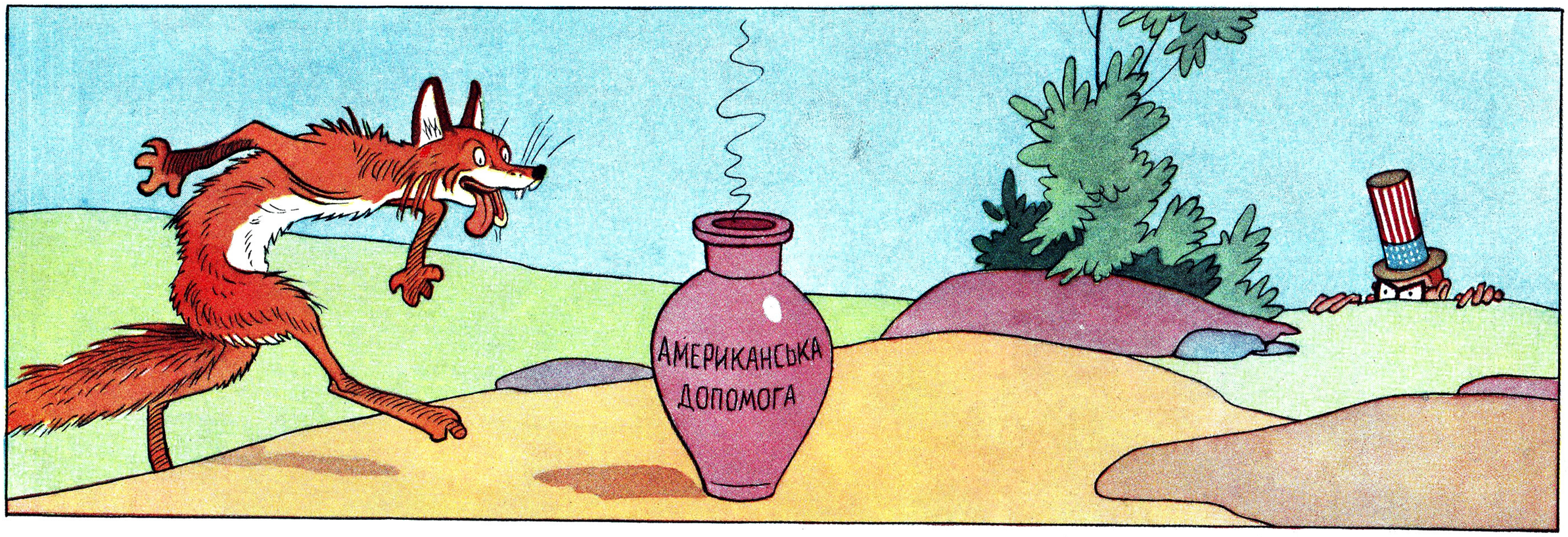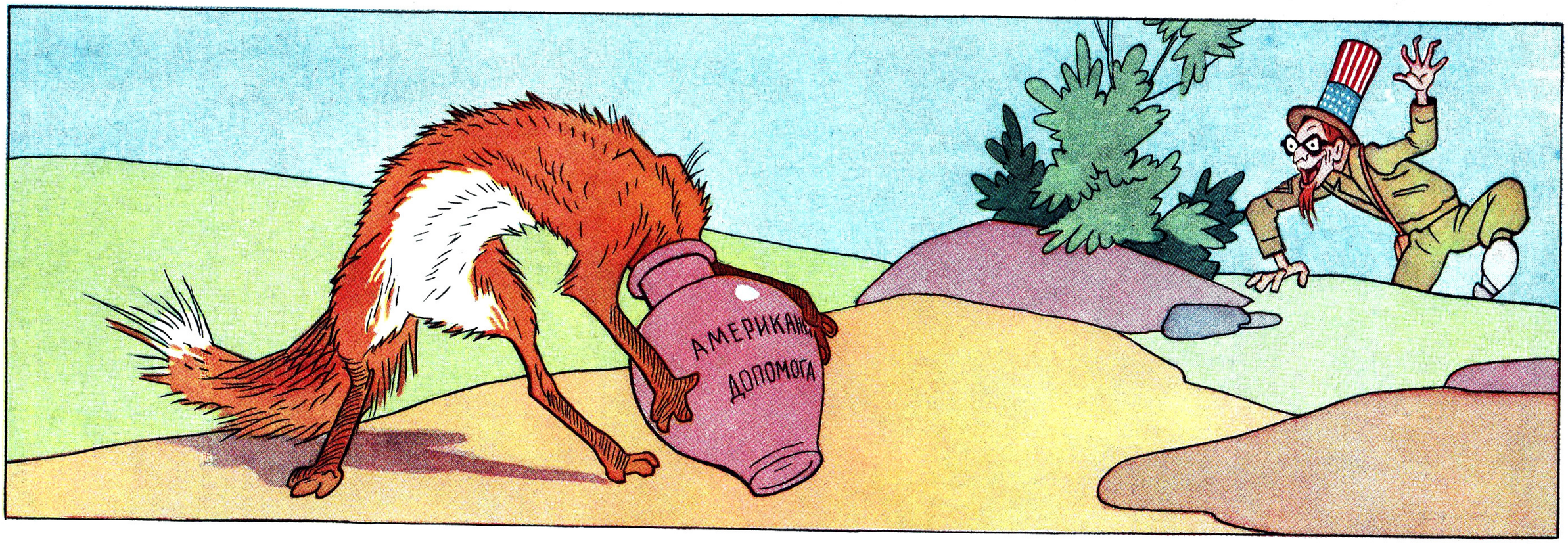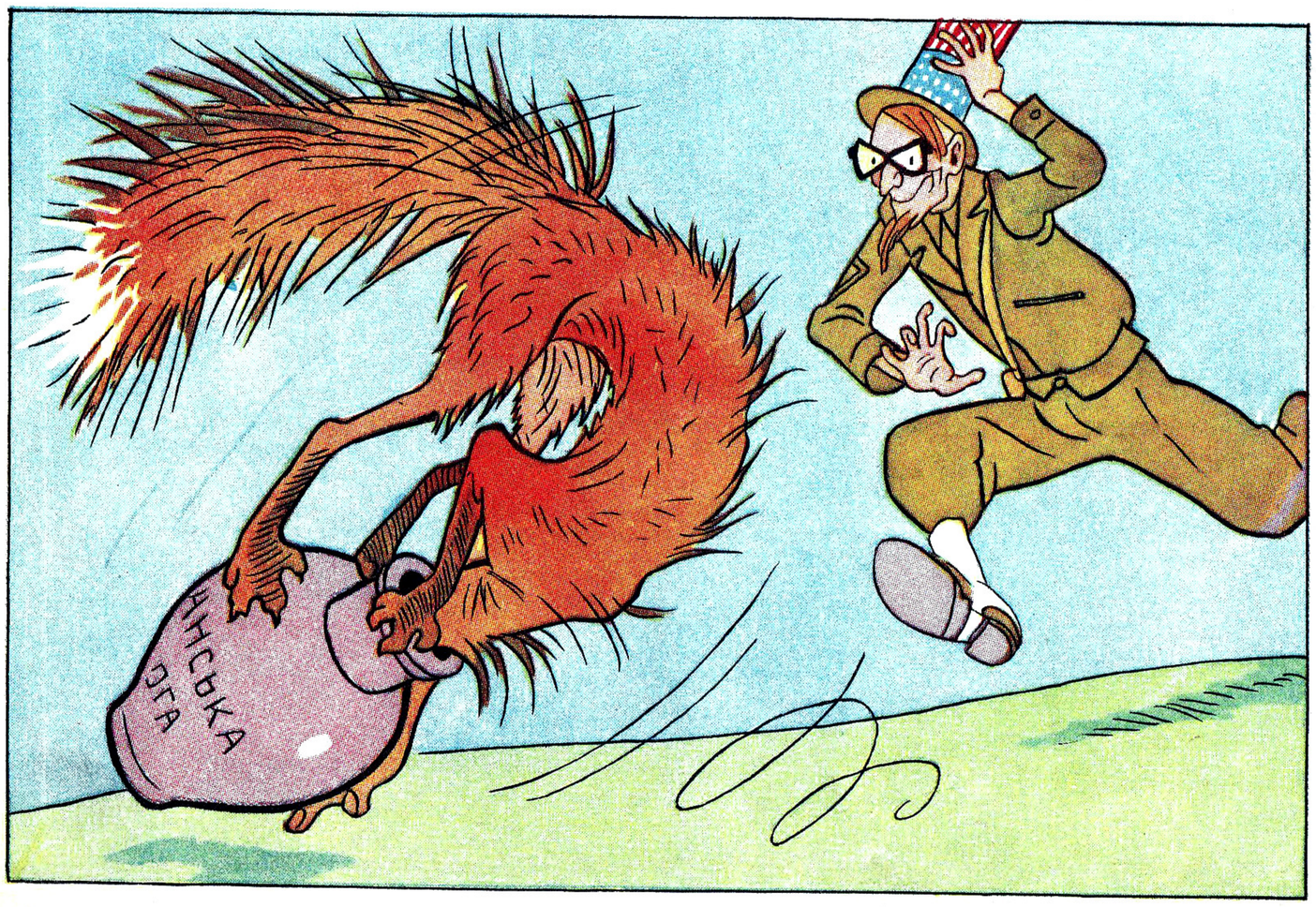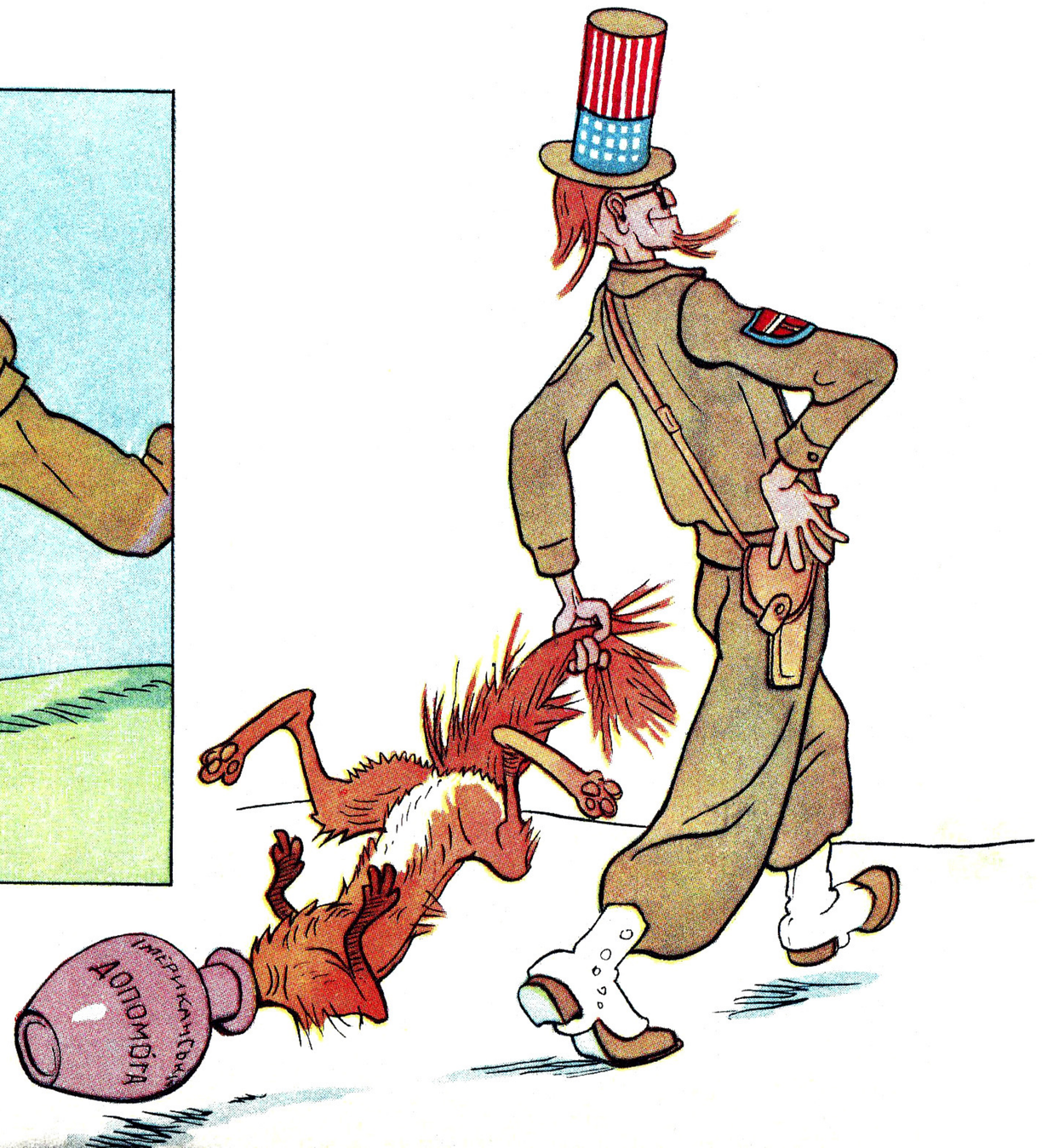
Мал. В. ГРИГОР'ЄВА